

sky den Forøgelse af Bekostningen, tænker jeg ikke, at der fra min eller Statsbaneadministrationens Side skal være nogen Indvending imod at imødekomme det af det ærede Medlem paapegede Hensyn, hvor man finder, der er Trang dertil.

Det samme ærede Medlem talte om, at der burde henlægges Havejord til Boligerne. Det er ogsaa Hensigten. Jeg husker ikke, hvor det staar anført, men jeg tager neppe fejl i, at det er projekteret, at der skal høre Havejord til de Boliger, der her er Tale om.

Dernæst rørte det ærede Medlem ved et Spørgsmaal, som ogsaa flere senere Talere have rørt ved, nemlig det Spørgsmaal, hvorfor man ikke har taget de 800,000 Kr., der her er Tale om, af Statsbanernes egne Indtægter eller søgt Bevilling dertil paa Finansloven i Stedet for at begære dem af Statslaanefonden. Ja, dette har jo sin Historie, og det er den, som forklarer Sagen, thi ellers tillægger jeg ikke det nogen Betydning, hvor Pengene komme fra, naar bare jeg faar dem. Det har den Historie, som ogsaa det ærede Medlem for Assens (Berntsen) rørte ved, at man ved Loven om Statsbrandforsikringsfonden af 6. April d. A. tog *hele* Reservepensionsfonden fra Statsbanerne. Jeg henviser det ærede Medlem for Assens til § 5, hvor der staar: „Den ved Lov Nr. 65 om Statsbanedriftens Ordning af 12. April 1892 § 21 oprettede Reservepensionsfond ophæves, og dens Midler inddrages i Statskassen“. Der er altsaa ikke en Øre tilbage. Det var temmelig haardt for Statsbanerne at give Afkald paa de 9 Mill. Kr., som den Reservepensionsfond androg, saa meget mere, som det i mange Aar havde været Tanken, at denne Kapital skulde bruges til Opførelse af Boliger som de her foreslaaede. Derfor var det, at jeg paa Statsbanernes Vegne overfor min Kollega Finansministeren, da jeg gav mit Samtykke til Overflytning af Millionerne fra Trafikministeriet til Finansministeriet, forbeholdt mig — og det fandt sit Udtryk i en Udtalelse af Finansministeren i Fjor ved Lovforslagets Forelæggelse —, at vi til Gengæld derfor af de Midler, som han raadede over, skulde kunne faa det fornødne til Opførelse af Tjenesteboliger indtil et vist Beløb — jeg tror, det var 2—3 Mill. Kr., jeg den Gang satte som Grænse for at have noget at løbe paa. Og derfor var det ganske naturligt, at da vi nu kom til Udarbejdelsen af Forslaget, henvendte vi os til Finansministeren og spurgte, hvorledes han saa

vilde skaffe os disse 800,000 Kr., som der foreløbig er Tale om, og saa svarede han selvfølgelig loyalt i Henhold til den trufne Aftale: Ja, I kunne faa Pengene af Statslaanefonden. Det er Sagens Historie, og det er tillige dens Forklaring. Men, som jeg allerede sagde før, jeg lægger ikke stor Vægt paa, om vi faa Pengene paa den Maade eller som en Bevilling paa Finanslovens § 27 eller 26, hvilken man nu vil vælge. Saa længe det Overskud, Statsbanedriften giver, er 4 pCt., saaledes som nu, eller maaske endogsaa højere, er det jo billigere for os at laane Pengene i Statslaanefonden til 3 pCt. Rente, men hvis Overskuddet synker ned under det Beløb, som svarer til en saadan Rente, ville vi kunne have Fordel af at faa Pengene paa Finansloven, saa jeg har intet imod en saadan Konvertering.

Med Hensyn til, hvorledes de Boliger skulle være, der er Tale om, har jeg allerede lejlighedsvis berørt det ved det Spørgsmaal, om der skal være flere Slags eller kun en enkelt Slags. I øvrigt skal jeg sige, at det er jo den Slags Ting, som vi nærmere kunne tales ved om i et Udvalg; kun de store Træk skal jeg dvæle ved. Ærede Medlemmer ville jo give mig Ret i, at det er en Imødekommen overfor Personalet, naar man har holdt sig til de smaa Boliger, saaledes som vi have gjort. Det er erfaringsmæssigt imod Kaserneerne; om det er rigtigt, skal jeg ikke dvæle ved. Men jeg vil ligesom det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) betone, at her jo er Tale om Boliger paa Landet, og der er det jo adskilligt rimeligere, at man nødig vil bunke sammen i større Antal, end naar Talen er om Byerne, hvor man alligevel, naar man ikke har større Midler til at betale Husleje af, maa finde sig i at bo sammen med en hel Mængde andre Mennesker. Det højeste, her foreslaas, er, at 4 Familier skulle bo sammen, og det vil nok kunne forsvares, naar Boligerne ellers blive gode og rummelige og sundt indrettede. At de saa komme til at bo sammen med 2 eller 3 af deres Kolleger, er dog vel ikke for meget forlangt, og det er endda kun paa de færreste Steder. De fleste Boliger, her er Tale om, blive kun til to eller endogsaa kun een Familie.

Naar der er Tale om, hvor mange Værelser saadanne Lejligheder behøve at indeholde, er her forudsat 2 Værelser og et Loftskammer; det er dog altid et Fremskridt fra det nuværende. De Klager, der ved Finanslovens 1ste Behandling løde med Hensyn til Ledvogterboligerne — det